Ч. 71. Четвер 29 марта (11 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З'їзд славяньских дневникарів в Дубровнику. — Гостина Любета в Ніцеї. — Вісти з Хіни.)

В Дубровнику відбув ся передвчера третий з'їзд славяньских дневникарів. Редактор Narodn-их List-ів Аніж реферував о потребі заснованя славяньского кореспонденцийного бюра. Кс. Стояловский доказував, що засноване такого бюра дуже далеке, бо на се треба що найменше 45.000 корон. З огляду на то бесідник висказав бажане, аби славяньскі дневники брали свої інформациї з віродостойних жерел. Промова Стояловского викликала дуже остру полеміку між Стояловским а Еренберґом (редактором краківского Głos-у Narod-у). З'їзд приняв всі поставлені в тій справі резолюциї а також резолюцию о потребі заснованя Союза славяньских дневникарів. — Др. Здзеховский реферував о потребі культурного і політичного вближеня славяньских племен. Кореспондент „Нового Времени“ Вергун виступив дуже остро против одного уступу резолюциї Здзеховского з тенденциєю прямо противною панславізмови. Стояловский потакував Вергунови. Ческе компромісове внесене увзглядпило і ті бажаня, але по довшій дискусиї Чехи взяли назад своє внесене. Поставлену Здзеховским резолюцию ухвалено. — Слідуючий з'їзд відбуде ся в Люблянї. По з'їзді Поляки зложили вінець під памятником поета Ґундуліча в присутности кількох хорватских товариств. Кільканайцять Сербів урядило против того демонстрацию, за котру арештовано пять осіб.

Президент французскої републики Любе, що перебуває тепер в полудневій Франциї, одержав урядове повідомлене о прибутю офіцирів російскої фльоти, котра була опогди в Тульонї. З нагоди гостини президента відбувають ся великі торжества, і єго подорож рівнає ся триюмфальному походови. Звернула загальну увагу промова епископа Шапона, котрою витав президента. Промова була дуже миролюбива. Любе відповів так само прихильно. Промавляв також і великий рабін та дякував президентови за єго прихильність для жидів. Президент відповів, що французска демократия не робить ніяких ріжниць між своїми горожанами, жадає від них лиш любви вітчини. — В Ніцеї викликала велику радість вість, що російска фльота прибуде до Віль Франш і повитає там президента. Тимчасом до Ніцци прибув на приказ царя російский адмірал Бірілєв з офіцирами і повитав там іменем царя Любета. Любе виголосив промову до російских офіцирів, подякував цареви за ту ознаку приязни і підніс тривкість російско-французского союза. Вечером відбув ся в честь російских офіцирів ґалевий обід. По обіді попращали ся російскі офіцири і вернули до Віль Франш.— Між иншими достойниками складали Любетови візити: кн. Фердинанд болгарский і вел. кн. російский Борис.

З Пекіну доносять, що дня 6 с. м. відбула ся в Пекінї нарада ґенералів під проводом ґр. Вальдерзого. Ухвалено, що девять точок на зелізничій лінії Пекін-Шангайкван має бути дальше обсадженых 6.000 людьми. В Пекінї лишить ся постійно 2.000 війска. Відповідно до того має бути зменшене число стоячих тепер в Хіні войск. Узнано також, що дальше обсаджене зелїзничого шляху Паотінфу-Пекін непотрібне, бо сей шлях не лучить ся з морем.

Американьский і французский ґенерал заняли в тій справі відмінне становище; они висказали гадку, що число війск, які мають лишити ся в Хіни, за велике. Ухвали ґенералів предложено безпроволочно послам держав. — Лондоньскі дневники доносять з Пекіну, що в Монголії розпочала ся революция. Хіньскі повномочники приняли нову, уложену послами держав лїсту урядників, виповників різні, котрої жертвою упало 242 місіонарів, жінок і дітий.—

Часть російскої праси обговорює послїдну статю „Правіт. Вєстніка“ в манджурскій справі і висказує гадку, що ніодин розумний европейский дипльомат не міг анї на хвилю подумати, що Росия віддасть Манджурию перед привернєнєм в тім краю нормальних відносин.

---

1)

ПУСТА ГОЛОВА.

(З російского — Антона Чехова.)

I.

Приятелї і знакомі Ольги Іванівної всї були запрошені на єї вінчанє.

— Приглянътесь єму — говорила, вказуючи очима свого мужа — правда єсть в нім „щось“. Так оправдувала ся перед приятелями, що віддала ся за чоловіка звичайного, не вирізняючого ся нічим в посеред свого окруженя.

Той муж, Осип Стефанович Димів, був лікарем, в ранзї титулярного радника, а рівночасно примарем в однім шпитали а в другім управителем просекториї. Кождого дня від девятої до дванайцятої, приймав недужих в клініцї, відтак трамваєм їздив до другого шпиталя, на секциї померших. Приватної практики не мав майже ніякої, найбільше міг заробити річно пятьсот рублїв. То всьо, що можна о нім сказати.

За те Ольга Іванівна і всї єї приятелї не були звичайними людьми. Кождий з них чимсь відзначив ся, кождий посив голосне назвище, належав до знаменитостий, або, коли ще нею не був, давав великі надії на будучність. Отже знаменитий траґік з величезним талантом, інтелїґентний, елєґантний, дуже добрий декляматор давав Ользї лєкциї виголошуваня. Сьпівак з опери, віщуючий їй всьо, що при працї і витревалости може єї ждати сьвітла будучність. Цїла громада молодих малярів, на їх чолї Рябовский, пейсажист, молодий, двайцятьпятьлїтний хороший мужчина, що мав поводжене на виставах. Послїдний єго образ продано за пятьсот рублїв; все поправляв ескізи Ольги, і радо повтаряв, що з часом може „щось з того бути“. Віольончелїст, що „плакав“ на своїм інструментї, говорив рішучо, що із всїх єго приятельок одна Ольга уміє єму акомпанїювати; молодий, але вже звістний писатель, автор новель, повістий і театральних штук.... Хтож це?.... Василь Василевич, російский шляхтич, пристрастний любитель ілюстраций і вінїєт, любуючий ся особливо старинним стилем, старими леґендами, казками і піснями; на шматку паперу або на зачорненім димом тарели імпровізував справжні чудеса.

Серед того кружка вільних артистів, менше або більше псованих щастєм, пригадуючих собі о істнованю лїкарів хиба в хвилях недуги, робив Осип враженє чужого, незнаного, видавав ся малим, хоч був доброго росту і сильний в раменах. Одїнє лежало на нїм якби не на него шите, а з заросту подобав на подорожного аґента. Однако, колиб мав честь бути малярем або писателем, певне говорено би, що єго борода нагадує Еміля Золю.

Траґік доказував, що Ольга в білій весїльній сукни і яснім волосю виглядала як корч, окритий пухом весняного цьвіту....

— Хочете знати — говорила молода жінка, беручи єго за руку — як то стало ся, що я за него віддала ся, послухайте: Ви певне чули, що мій отець належав до заряду того самого шпиталю що і Димов. Коли занедужав, Димов і день і ніч переводив коло єго ліжка. Подумайте, яке пожертвованє! яке співчутє! Пане Рябовский, слухайте. І ви, пане літерате, ходїть близше, дуже цікаве. Яке пожертвованє, яке співчутє!.... Я також не спала і пересиджувала при вітци. Тодї бідний Димов залюбив ся на смерть. Судьба має часом такі дивні примхи. По смерти вітця приходив до нашого дому, кілька разів стрітив мене на улици, аж одного красного вечера — тарах! — осьвідчив ся. Я плакала цїлу ніч, але чула, що й я також залюбила ся в нім страшенно. Тепер, як бачите, я єго женою....

Правда, що має в собі щось сильного, щось дужого, щось з медведя?.... Тепер не бачите добре єго лиця, бо зле осьвітлене, але коли відверне ся, побачите чоло. Пане Рябовский, що скажете о єго чолї? Говоримо о тобі Димов — відозвала ся голосно до мужа — ходи до нас, подай твою честну долоню Рябовскому, будьте приятелями.

Димов подав руку молодому маляреви і сказав з добрим, дитинячим усьміхом: — Дуже менї мило. На унїверситетї мав я товариша того самого назвища, може ваш свояк?

II.

Осип мав трийцять один лїт, Ольга двайцять два. Вели спільно дуже миле житє. Молода жінка прикрасила всї стїни сальону ескізами приятелїв малярів і власними в рамах або без рам. Коло фортепяна розложила в поетичнім неладї хіньскі парасолї, штилєти, бюсти,

Новинки.

Львів дня 10 го цьвітня 1901.

— **Стипендиї для медиків.** Деканат віденьского факультету медичного оповіщує, що для тих слухачів медицини, котрі учащають на висші курси почавши від третього, а зобовяжуть ся через означений час сповняти обовязки войскового лікаря, е ще до роздачі стипендий призначені спільним міністерством війни. Подання вносити можна до двох місяців.

— **Віднова сьвятоюрских будинків** має закінчити ся по Великодних сьвятах. Судячи по дотеперішних роботах, митрополича резиденция буде представляти ся гарно. По скінченю тих робіт зачне ся реставрация церкви, при чім баня церковна має бути позолочена.

— **Із Снятина** пишуть: В Велику Пятницю о годині 5-ій пополудни відспівав хор рускої міщаньскої читальні в Снятині в церкві парохіяльній під управою п. І. Ґ. страстні псальми: хори мужескі: 1) „Благообразний Йосиф"; 2) „Нас ради" і 3) „Стда на крестї"; хори мішані: 4) „Виджду Тя" і 5) „Жажду"; хори мужескі: 9) „Іскупил ни еси", 7) „Услиши Господи", 8) „Распять ся", 9) „Блажен муж" і 10) „Ужас бі".

— **Австрийска експедиция до Бразилії.** З Відня виїзджає наукова експедиция віденьскої академії наук, зложена з професорів дра Риш. Ветштайна, дра Вікт. Шіфнера (з німецкого університету в Празї) і дра Корнера та старшого огородника ботанїчного огорода у Відни Авг. Вімана. Подорож, що має на цїли розслїди природописні і ботанїчні в полудневій Бразилії, потреває шість місяців.

— **Огні.** В четвер дня 4-го с. м. около 4-ої години пополудни спостережно на правім крилї будинку зелїзничої стациї в Самборі огонь, котрий вчинив ся імовірно з іскри з машини поїзду, що від'їзджав до Хирова. Огонь скоро погашено: згорів лише кусень криші.

— **Варварство.** Здає ся, що мине ще неодно століте, заким народи европейскі вповні уцивілїзують ся, коли ще в теперішнім, двайцятім столїтю можуть дїяти ся такі річи, як ось слїдуюча подїя: В місцевости Бродок під Берном на Мораві вибух був огонь в хаті якогось селянина і обняв стоячу побіч хати стодолу з соломою. Другі селяни підозрівали о підпалене селянина Івана Цапаля і постановили самі его укарати, отже не надумуючись довго, витягнули Цапаля з хати і кинули в огонь. Цапаль вирвав ся з огню і став втїкати, але селяни зловили его і вкинули другий раз в поломінь Та й другим разом удало ся єму вискочити з огню, але варвари знов зловили его і упхали третий раз до горіючої стодоли. Цапаль вибіг ще й третий раз, але вже так сильно попечений, що впав неживий на землю. Селянам удало ся затаїти через два днї свій злочин, аж опогди довідала ся о тім жандармерия і арештувала виноватих.

Сибірска зелїзниця. Про теперішний стан робіт коло сибірскої зелїзної дороги подає журнал „Ostasien" такі вістки: Роботи коло зелїзниці розпочато перед девятьма роками і доси уставлено вже 5400 кільометрів шин, значить ся: пересічно 600 кільометрів річно. Мосты, які були доси потрібні, заняли би, поставлені один побіч другого, 48 кільометрів довготи; самий міст через Єнісей довгий на 895 метрів. Тепер вже довершено сполученя від европейского континенту до Владивостока; в середині удержують то сполученє парові кораблї. Цїла подорож треває 18 днів. Для улекшеня комунїкациї заведено з Москви до Іркутска поспішні поїзди, котрі на разї ходять раз на тиждень а потребують на переїзд в один бік більше-менше девять днів. Вже тепер на їзди з Льондона або Парижа до Владивостока через Сибір треба лиш около півчетверта тиждня, коли тимчасом переїзд з Европи на найдальший всхід через Суец треває шість тиждпів. Вся сибірска зелїзна дорога по скінченю буде довга 8870 кільометрів.

— **Любовна траґедия** стала ся сими днями в ческім селї Віклїце. Двайцятлїтний гірник, Франц Грбек, оженив ся був зі старшою від себе, 22-лїтною донькою гірника, Францішкою Цох, і жив з нею щасливо. Аж ось до їх хати прийшла сестра Францїшки, 18-лїтна Анна, і від тої пори Грбек залюбив ся на смерть в сестрі своєї жінки. Та й Анна его полюбила. Але Грбек памятав и о то, що присягав своїй жінці, і не хотів бути їй невірним, а сестра жінки похваляла то також. З другої же сторони не мали на стілько сили, щоби одно на другого позабуло, і длятого постановили разом згинути. Довго не могли на то зважити ся, аж остаточно постановили плян свій виконати. На самотній стежці в лїсі стрілив Франц Грбек з револьвера два рази до Анни Цох в голову, а відтак третим вистрілом зробив собі смерть на місци. Та й дївчина померла в наслїдок ран.

— **Славний на всї часи нарід Бурів** може бути найлїпшим і найкрасшим примірои для всїх народів, що хотять берегти свою честь народну. Мимо своїх дуже вже ослаблених сил війною, котра веде ся майже вже два роки, мимо свого дуже малого числа в порівнаню з силою і числом анґлїйскої армії, постановили Бури вести війну дальше і боронити своєї независимости та самостійности народної і державної аж до послїдної каплї крови. З таким народом варто познакомити ся і его пізнати. Хто би мав охоту до того, той найлекше і певно що найлїпше пізнасть славний нарід бурский з книжки „Siegen oder sterben" виданої сими днями в Штутґартї накладом К. Thienemann-a. Книжку ту написав очевидець і военний кореспондент Фредерік Ромпель. Книжка та має дуже богато красних ілюстраций, котрі знаменито пояснюють зміст книжки і так разом з описом помагають пізнати цїле житє Бурів, їх родини, їх вихованє, їх ношу, їх просьвіту і вихованє а відтак майже всїх героїв з теперішної війни і спосіб єї веденя. Тут видимо Бурів, як они розложили ся военним табором, як підсїдають на Анґлийців, як ведуть военних плїнників і т. п. — А найважнїйше що цїла книжка зовсїм не дорога. Хто би єї хотів собі купити нехай пришле на наші руки 3 корони а ми єму єї спровадимо.

— **Мантїй.** В Коломийскім арештї сидить тепер небезпечний пташок, котрий чимало людий в Галичинї отуманив та забрав від них гроші. Той мантїй називає Ауфріхтіґ, а називав себе також фальшиво: Флєрштайн, Пупер, Буксбавм і Френкель. Отже той Ауфріхтіґ їздив в роках 1899 і 1900 по ріжних містах містечках і селах і представляв ся яко аґент асекурацийного товариства ім. архікн. Ґізелї, або яко аґент будапештеньского заведеня асекурацийного на случай служби войскової або також яко аґент фірми Камгольц в Тїшинї про

портрети і ріжні дрібниці. Другу компату прибрала народними образами; в однім кутї уставила косу і граблї, в другім завісила серп і хлопску обув, що мало значити, що комната устроєна по російски. Хотячи, аби спальня була подібна до печери, ослонила стелю і стїни темною материєю, над ліжком завісила венецку лїхтарню, коло дверий поставила стать з списою в руцї. Знакомі казали, що гніздо молодої пари прекрасне.

Єго пані кождого дня вставала о одинайцятій, засїдала до фортепяна, або коли було відповідне сьвітло, малювала олійними красками. О першій ішла до кравчині... Димови не були богаті, хоч мали з чого жити. Хотячи все мати нові одяги, мусїла з кравчинею сушити собі мозок, аби часто з нїчого, з старої фарбованої суккні сотворити щось хорошого — замість звичайної одежи... Від кравчині вступала звичайно до знакомої акторки, по найсьвіжійші театральні сплетні і по білєт на найблизшу оперу.

Звідтам ішла до робітні маляря, на виставу образів, або з візитою до якоїсь знаменитости, аби єї запросити до себе або лиш трохи порозмавляти. Всюди єї вічливо приймали, впевнюючи, що она мила, приємна і дуже симпатична. Ті котрих називала великими або славними, уважали єї рівною та одноголосно доказували, що з єї спосібностями, смаком і інтелїґенциєю може зайти далеко, коби лиш схотїла працювати в однім напрямі.

Ольга грала, співала, малювала, займала ся різьбою, виступала в сальонах в комедиях з правдивим талантом. Коли ходило о видуманє нової одежи, або завязанє кравати котрому з приятелїв, робила то з принадою і незвичайним смаком!... Але в чім була незрівнана, то в способі навязуваня знакомостий і приязни з славними особами. Ледве о кім почато говорити, Ольга вже его пізнала, відразу заприязнила ся і запросила до себе. Кожде нове знакомство було для неї розкошию. Хвалила людий, що були в моді, була на них горда, думала о них в ночи, чула вічно ненаситну спрагу.

Коли одні уступали, забувала скоро, заступали їх инші, до котрих скоро привикала, а коли їй не припадали до смаку, шукала жадно нових великих людий, все находила, все глядала инших, без відпочинку, без кінця.

Звичайно о пятій їла обід з мужем. Простота, здоровий розсудок і добродушність Осипа розжалоблювали єї і одушевляли. Кождої хвилї зривала ся, хапала его за голову і окривала поцїлуями.

— Знаєш що — говорила — ти розумний і інтелїґентний чоловік, лише маєш велику хибу, не відчуваєш штуки, не знаєш ся анї на малярстві анї на музиці.

— Не розумію їх — відповів лагідно. Я цїле житє займав ся природними науками і медициною, не мав часу займати ся штукою.

— Алеж то страшне, мій бідний Димов!

— Чому?... Твої приятелї не мають поняття о науках природних і медицині а ти їм того не береш за зле?... Кождий робить що може. Я не люблю образів і музики, але говорю собі: позаяк суть люди розумні, котрі тим річам жертвують цїле своє житє і инші не менше розумні купують їх за дорогі гроші, то певне ті річи мусять бути потрібні. Я їх не розумію, але нерозуміти не значить заперечувати.

— Позволь менї стиснути твою благородну руку — кінчила Ольга.

По обідї виходила до приятелїв на концерт, або до театру, вертала по півночи. Так бувало що день.

Кождої середи вечером приймала молода женщина у себе. На тих сходинах не танцьовано, не грано в карти, займаючи ся виключно артистичними розривками. Траґік деклямував, співак співав, віольончелїст грав, малярі малювали в альбомах пані дому ескізи, а она сама рисувала, моделювала, співала і акомпанїювала при фортепяні.

В перервах між поезиєю, співом і музикою, розмавляли о лїтературі, театрі, малярстві. Женщини не бували у Ольги на зборах, бо казала, що всї, з виїмком акторок і кравчині, нудні і глупі. За кождим сильнійшим ударом дзвінка повтаряла з триюмфуючим усьміхом

— То він!

Всї знали, що „він" дотикає нової знаменитости, запрошеної перший раз. Димова нїколи не було в сальонї, але нїхто з запрошених не звертав на то уваги. Аж о дванайцятій в ночи отвирали ся двері, входив пан дому і затираючи руки, говорив з лагідним усьміхом:

— Прошу панів на малу перекуску.

Всї переходили до їдальної салї, застаючи заставлений стіл; бували звичайно устрицї шинка, студена телятина, сардинки, сир, кавяр горівка і вино.

— Мій дорогий господарю — кликала Ольга, плескаючи в долонї — який ти добрий Панове, дивіть ся на него! Бачите то величаве чоло. Відверни ся, найдорожший — покажись нам лїпше. Не уважаєте, що виглядає як тигр з лагідним, добрим поглядом серни?!

Гостї заїдаючи смачно, шептали між собою:

— Правда — дуже милий чоловік.

Однако вскорі забувано о нім, говорячи дальше о музиці, лїтературі і театрі...

Щасливе пожитє молодої пари було заколочене сумною пригодою. Димов в шпиталі набавив ся рожі в голові, мусів шість днів лежати в ліжку і обтяти своє хороше чорне волосє. Цїлий час жінка сидїла при нім та гірко плакала. Коли було єму лїпше, обвязала оголону голову білою хусткою і забрала ся до ма-

даючої машини до шитя. Ауфріхтіґ брав від людий задатки або на асекурацию або на машини, але ніхто з них не побачив ніколи анї машини ані поліси асекурацийної ані своїх гроший так само як свого уха. Отже окружний суд коломийский взиває тепер всіх пошкодованих, щоби они зголосили ся до суду так, щоби розправа против Ауфріхтіґа могла обняти всі справи обманьства, якого він допустив ся.

— **Померли:** Николай Дольницкий, радник скарбу в Сяноцї, дня 7 с. м. в 50-ім роцї житя; — Орест Пасїчиньский, студент IV-го року прав, дня 5 с. м. в 25-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Уряджена дотепер тільки для обмеженого руху товарового ладівня Печеради, на шляху Черчан-Вран, поміж стациями Поріч і Тейніц в окрузї ц. к. Дирекциї зел. держав. в Празї, з днем 1 цьвітня змінила назву на „Печерад-Букован і зістала отворена для руху особового і обмеженого руху пакункового.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в місяци марті с. р. 5.100 важних полїс на суму 5,774.085 кор. обезпеченої вартости з премією 49.509 кор. 90 сотиків.

Разом від 1-го січня до кінця марта с. р. видано 13165 важних полїс на суму 15,976.528 кор. обезпеченої вартости з премією 130.584 кор. 39 сот. Попередного року від 1 січня до кінця марта видано 12031 важних полїс на суму 14,851.543 кор. обезпеченої вартости з премією 117.319 кор. 29 сот.; то єсть сего року о 1134 полїс а о 13.229 кор. 10 сот. премії більше.

Шкід в марті с. р. було 69 случаїв. Разом всіх, від 1-го січня по конець марта с. р. було 112 шкід, з котрих 97 вже виплачено, 5 шкід находить ся в лїквідациї, а виплату 10 відшкодовань (в сумі 3337 кор.) на разі з причин правних вздержано.

Сума тих всїх шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 48.081 кор. 83 сот., а по потрученю части реасекурованої остаєсь на власний рахунок 22.268 кор. 92 сот.

При відновленю полїс в I. кварталї с. р. зараховано членам титулом 8% звороту, квоту 8.509 кор. 77 сот.

Фонд резервовий з кінцем марта с. р. виносить 317.675 кор 69 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць март 1901.

I. Стан довжний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Удїли членів.		74.620 66
2. Фонд резервовий		7.069 46
3. Специяльна резерва страт .		758 83
4. Вкладки щадничі:		
а) стан на початку марта 1901 .	847.554 26	
б) вложило в марті 98 сторін .	29.925 29	
разом .	877.479·55	
в) виняло в марті 67 сторін . .	16.284·10	
Позістає з кінц. марта .	861.195 45	861.195 45
5. Сальдо процентів (побраних) .		21.897 31
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899		2.358 35
7. Кошти спору		267 09
8. З рахунку ріжних сторін .		100 29
9. Резерва на оплаченє податку за р. 1900		600 —
10. Рахунок зиску за рік 1900 .		6.782 04
Сума .		975.649 48

II. Стан чинний:

	Кор. с	Кор. с.
1. Позички удїлені:		
а) стан на початку місяця	784.320·84	
б) удїлено в марті 43 позичок на суму	25.345·—	
разом .	809.665·84	
в) сплачено в марті р. 1901	19.544·99	
Стан з кінцем		790.120 85
2. Готівка в касї з днем 31 марта		494 96
3. Цінні папери фонду резервового		6.916 —
4. „ „ инші . . .		74.897 —
5. В щадници почтовій (обор. чек.)		6.079 14
6. В инших товариствах і банках		82.970 81
7. Рахунок біжучий з Тов. вз. об. „Днїстер“		3.000 —
8. Сальдо коштів адмінїстрациї .		3.170 72
9. Рахунок біжучий з Банком кр.		8.000 —
Сума .		975.649 48

Членів прибуло 30, убуло 11, оставало з кінцем марта 1901 1.894 членів з 1.961 декларованими удїлами в сумі 98.050 Кор. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4%, процент від позичок удїлюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$%.

льованя ескізу бедуїна. Муж мимохіть позував. — Обоє були вдоволені і веселі. Димов вернув до своїх обовязків, але по кількох днях сказав жінцї:

— Якось не маю щастя — мамо. Я робяв нинї чотири секциї і затяв ся в палець та аж дома побачив.

Ольга налякала ся, Димов успокоював єї, що вже нераз затяв ся при секциї без злих наслідків.

— Я так звичайно занятий працею, що о нічім иншім не думаю.

Молода женщина з правдивим неспокоєм дожидала познак закаженя крови, але до того не прийшло. Житє плило дальше спокійно без журб і турбот. Надходяча весна заповідала ряд нових приємностий. Цьвітень, май і червень побут на селї, проходи, кінні прогульки, спів соловія, від липня до осени виправа вздовж Волги, устроювана малярями. Ольга приготовила собі до неї два одяги з сирого полотна, купила фарби, кисти і нову палету. Рябовский відвідував єї часто, хотячи пересьвідчити ся, чи робить поступи в малярстві. Коли єму показала послїдний ескіз вложив руки в кишені, затиснув губи і воркнув під носом:

— Цїлком не зле! Але чому та хмара якась дивна? Спосіб осьвітленя не нагадує вечера. Перший плян трохи недбалий — нї, не то, не то!... розумієте?! Хата цїлком пригнетена, здаєсь ся, що стогне і плаче. Права сторона повинна бути значно темнїйша. Мимо того цїлість добра — можу вам висказати моє признанє.

Чим більше був незрозумілий спосіб єго говореня, тим лїпше Ольга уміла єго поняти.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Тульон 10 цьвітня. Італїйські моряки виступили вчера по полудни малими відділами на сушу. Публика живо їх витала.

Рим 10 цьвітня. Орґан социялїстів Avanti заповідає на другий тиждень ряд масових демонстраций против відновленя тридержавного союза.

Льондон 10 цьвітня. Як з Пекіна доносять, стоїть Тунфушіян на чолї 11.000 Хінців, котрі хотять викликати в цїлім краю ворохобню против теперішної династиї.

Льондон 10 цьвітня. Кіченер доносить з Преториї: Плюмер займив Пітер-бурґ і здобув 2 льокомотиви і 39 ваґонів. Бури ставили малий опір. Бури вийшли з міста ще заки Анґлїйцї там прибули, а перед тим знищили 2 ваґони муницїї. — На північ від Ебердін забрали Бури до неволї 100 Анґлїйців.

Марсилія 10 цьвітня. Страйк робітників вже скінчив ся. Вчера зголосило ся до роботи 7000 робітників.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)